

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Collèldemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador
Cot

LA VIDA DE L'ESCUPTOR A TRAVÉS DE LES SEVES RELACIONS EPISTOLARS

Joaquim Nadal i
Farreras

Historiador.
Universitat de Girona

#pressing CDC

El més probable és que la CUP acabi cedint els dos vots necessaris per investir Artur Mas. Fins i tot hi ha un grup –molt minoritari– dins dels anticapitalistes que proposa que la CUP envii un conseller sense cartera a les reunions del govern per col·laborar/vigilar. És possible, per tant, que en no gaires dies hi torni a haver un govern plenament operatiu, amb el repunt corresponent de la moral col·lectiva del catalanisme polític. Fins aquí, la notícia és raonablement bona.

El cas és que aquest context provocarà una acceleració del procés, entre altres raons perquè no hi ha cap escenari alternatiu. I aquí és on caldrà exigir responsabilitat permanent i acció continuada als sectors majoritaris de la CUP, els mateixos

Malgrat tenir trenta diputats i la presidència de la Generalitat, la baula feble del procés continuarà essent CDC

que hauran pres la decisió de permetre la investidura d'Artur Mas. Però a partir d'aquell moment qui haurà de prendre més decisions serà Convergència, sacsejada internament per una refundació anunciada per Artur Mas, però que ningú no sap ni què significa ni com es farà.

Malgrat tenir trenta diputats i la presidència de la Generalitat, la baula feble del procés continuarà essent CDC. El partit del centredreta català fa anys que té un desgast accelerat per la pressió dels tribunals –que dibuixen unes sigles amb un historial èticament reprovable– i que és assetjat pels sectors econòmics i polítics que no comparteixen la voluntat de ruptura.

CDC, per tant, serà la peça més castigada, la que corre més perill de trencar-se. Només amb una CDC cohesionada i profundament regenerada el procés d'emancipació política d'aquest país té una oportunitat clara d'aconseguir els seus objectius. La CUP no haurà fallat, vejam Convergència.

XAVIER PORRATA

Comença a ser força freqüent la publicació de monografies solvents i documentades sobre la nostra cultura contemporània. Han proliferat els dietaris, les memòries, els epistolaris, les biografies de molts dels actors principals de l'evolució cultural catalana. En el terreny de l'art, la història de l'art i l'arqueologia, Josep Aragay, Joaquim Folch i Torras, Josep Pijoan, Josep Puig i Cadafalch, Lluís Domènech i Montaner, Pere Bosch Gimpera, Lluís Pericot, Emili Gandia ens són cada dia més ben coneguts amb aportacions que enriqueixen el seu perfil biogràfic i la seva pròpia trajectòria. Ara, el nostre bagatge de coneixements s'acaba d'enriquir amb la publicació del llibre editat per Teresa Camps i Susanna Portell, *Les cartes de l'escultor Enric Casanovas* (Bellaterra, Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona, 2015).

EL LLIBRE S'INSCRIU dins de la col·lecció Memòria Artium, que promouen els serveis de publicacions de sis universitats catalanes, el MNAC i el Museu del Disseny. Aquest fet és especialment remarcable perquè indica una voluntat de col·laboració i de descentralització de les fonts de coneixement que fonamenta un sistema universitari que vol ser cada cop més competitiu i eficient. Si bé ha de quedar clar que la competitivitat és

L'obra i la vida d'Enric Casanovas s'il·luminen a la llum d'aquesta correspondència, que subratlla una personalitat discreta, reservada, intel·ligent i sensible

del tot compatible amb la sensibilitat, la delicadesa i la voluntat de transmetre emocions d'un coneixement que defuig l'aridesa sistemàtica amb què, en el passat molt recent, ens obsequiava el món acadèmic.

L'EDICIÓ DE CAMPS I PORTELL l'encapçala un pròleg de Marçal Casanovas, fill de l'escultor, seguit d'una sòlida introducció de les editores i el gruix del llibre el conformen un conjunt de 325 cartes, majoritària-

ment rebudes per Enric Casanovas, tret de les tres darreres adreçades a familiars amb motiu del traspàs i d'algunes cartes de Casanovas als seus corresponents; el ventall cronològic abasta de 1902 a 1948. Completen el volum dos relats primerencs de Casanovas i poc menys de vint-i-cinc pàgines de les “Memòries” conservades a l'Arxiu Casanovas d'Olot. Una bibliografia extensa i un índex onomàstic complementen l'edició i la fan més manejable.

EL CONJUNT DE CARTES EDITADES per Camps i Portell ens situen davant de diverses etapes de la vida de l'escultor i, principalment, dels anys de residència a París de 1903 a 1913, de les amistats i connexions que hi fa, dels anys de treball i encàrrecs a Catalunya i el seu paper en l'impuls del museu de Tossa de Mar i, finalment, de les angoixes i les urgències dels anys d'exili.

PABLO PICASSO, MANOLO HUGUÉ, Ramon Pichot, George Deniquier, Joaquim Sunyer, desfilen en els seus anys d'iniciació parisenca, un gruix important de cartes es vincula amb la seva amistat amb Joan Salvat-Papasseit i, finalment, retrobem Picasso en els intercanvis de l'exili al costat d'Apel·les Fenosa, Carles Riba i Ferran Soldevila, entre d'altres.

EL PAISATGE DUR I ENTERBOLIT del Poble Nou, que el veié néixer, s'acompanya de les intermitències de les estades parisenques al costat d'excursions i estades al Montseny, a Núria, al Pirineu del Puigmal, a Ceret, a Tossa de Mar o a Mallorca, en una combinació incessant entre la lluminositat de la mediterraneïtat clàssica i la grisor obrera i suburbial o la intensa urbanitat humida de la gran capital francesa. Picasso i Gósol tenen, en la correspondència, una singularitat especial que neix de la força del paisatge i de l'impacte de l'entorn en l'imaginari de “Pau de Gósol”, amb alguna carta en català.

LA CORRESPONDÈNCIA EXPLORA, també, les relacions establertes per Casanovas en relació amb alguns encàrrec d'obres de caire monumental. Una, amb implicació directa d'Eugeni d'Ors i de Rafael Masó, que mai no es va veure materialitzada; es tractava d'una escultura d'una figura femenina que havia d'omplir la fornícula que Masó havia deixat a la façana de l'edifici de la societat Athenea. En canvi, sí que es van realitzar, a Sitges, el monument d'homenatge al doctor Gaietà Benaprès i Mestre, o a la Rambla de Figueres, el monument dedicat a Narcís Monturiol, inaugurat el dia 2 de maig de 1918, i que li va donar una relació molt intensa amb la família Pichot.

L'OBRA I LA VIDA D'ENRIC CASANOVAS s'il·luminen a la llum d'aquesta correspondència, que subratlla una personalitat discreta, reservada, intel·ligent i sensible.